

Sygn. akt II K 352/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2017r.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący - SSR Barbara Ottlik

Protokolant - sekr. sądowy A. S.

w obecności Prokuratora - ----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30.10.2017r. sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Tarnowskich Górach przeciwko **K. M. (M.)**

synowi S. i G. z d. O., ur. (...) w T.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 27 lutego 2017r. w T. przy ul. (...) z magazynu firmy (...), który otworzył za pomocą klucza otrzymanego wcześniej od osoby uprawnionej i którego nie zwrócił w wyznaczonym terminie, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 30 sztuk nowych i używanych opon samochodowych różnych marek oraz dwóch rowerów marki M. i A., o łącznej wartości 18 171 zł na szkodę D. K.;

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk;

1. oskarżonego K. M. uznaje za winnego tego, że w dniu 27 lutego 2017r. w T. przy ul. (...) z magazynu firmy (...), który otworzył za pomocą klucza otrzymanego wcześniej od osoby uprawnionej i którego nie zwrócił w wyznaczonym terminie, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 30 sztuk nowych i używanych opon samochodowych różnych marek o łącznej wartości 14.640 zł na szkodę K. K. (1) oraz dwóch rowerów o łącznej wartości 3.529 zł na szkodę D. K., tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk i za to na mocy art. 278 § 1 kk w zw. z art. 37a kk i w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk w zw. z art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

2. na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. K. (1) kwoty 3.144 zł (trzy tysiące sto czterdzieści cztery złote);

3. na mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności okres zatrzymania w dniu 2 marca 2017r. w godz. 11.45 – 19.20 i uznaje karę za wykonaną w zakresie 2 (dwóch) dni;

4. na mocy art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. K. kwotę 1.176 zł (tysiąc sto siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu poniesionych wydatków;

5. na mocy art. 627 kpk, art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, na które składają się kwota 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty i 110 (sto dziesięć) złotych tytułem wydatków.

Sygn. akt II K 352/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony K. M. w 2015r. współpracował ze swoim dalszym kuzynem D. K.. Ich wspólne interesy zakończyły się konfliktem.

Po ustaniu współpracy oskarżony K. M. miał pretensje do D. K., twierdząc, że pokrzywdzony nie oddał należnej mu wierzytelności w wysokości około 15.000 zł. D. K. zaprzeczał, aby był dłużny jakkolwiek sumę oskarżonemu i odrzucał kierowane do niego żądania zapłaty.

D. K. w położonym przy ulicy (...) w T. magazynie firmy (...), prowadzonej przez jego znajomego T. Ś., przechowywał dwa rowery oraz opony samochodowe należące do jego żony K. K. (1), o czym wiedział oskarżony K. M..

W dniu 27 lutego 2017r. w godzinach 20:22 – 20:45 w celu odzyskania długu od D. K., oskarżony samochodem marki F. (...) udał się do ww. magazynu firmy (...), który otworzył za pomocą klucza, który otrzymał wcześniej, kiedy sam jeszcze użytkował ten garaż. Z uwagi na zamontowany w magazynie system monitoringu w celu ukrycia swojej tożsamości K. M. podmienił w pojeździe tablice rejestracyjne oraz zakrył twarz szalikiem.

Następnie oskarżony z magazynu (...) zabrał dwa rowery o łącznej wartości 3.529 zł na szkodę D. K. oraz trzydzieści sztuk opon samochodowych o wartości 14.640 zł na szkodę K. K. (1).

Część skradzionego towaru oskarżony ukrył w garażu położonym w T. przy ulicy (...).

Po ujawnieniu kradzieży D. K. przeglądnął nagrania z monitoringu, rozpoznając jako sprawcę K. M.. W dniu 1 marca 2017r. pokrzywdzony zgłosił o sprawie w KPP w T.. Zatrzymany przez funkcjonariuszy policji w dniu 2 marca 2017r. K. M. wskazał miejsce ukrycia skradzionych przedmiotów w garażu przy ulicy (...). Z garażu odzyskano dwa rowery oraz większość skradzionych opon, za wyjątkiem 4 opon marki D. (o wartości 1.008 zł) oraz 3 opon marki M. (o wartości 2.136 zł), tj. za wyjątkiem 7 opon o łącznej wartości 3.144 zł.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego K. M. – k. 49, 124-126, 130,
- zeznania świadka D. K. – k. 2, 39, 61-62, 127-130, 143-144,
- zeznania świadka T. Ś. – k. 137-138,
- pendrive z nagraniem monitoringu wraz z protokołem oględzin – k. 53-55,
- dokumentacja dot. skradzionych rzeczy – k. 8-31, 63-83,
- protokół zatrzymania oskarżonego – k. 33,
- protokoły zatrzymania rzeczy – k. 5-7, 58-60,
- protokoły przeszukania – k. 34-36, 41-42, 43-44 /

Oskarżony **K. M.** konsekwentnie w toku postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie nie przyznawał się do popełnienia zarzuconej mu kradzieży. W swych wyjaśnieniach nie kwestionował, że w dniu 27 lutego 2017r. z magazynu firmy (...) zabrał łącznie 30 sztuk opon oraz dwa rowery, jednak powyższe tłumaczył długiem D. K., a zabrane rzeczy miały stanowić dla niego zabezpieczenie tego długu. Jak wskazał, we wrześniu 2015r. udzielił D. K. pożyczki w kwocie 12 000 zł, której zwrotu nie otrzymał, nadto wymieniony nie zwrócił mu również należności za meble w wysokości 1.000 zł oraz kwoty 2.000 zł tytułem odszkodowania za samochód.

Natomiast na rozprawie oskarżony K. M. wywiódł, że przedmiotowe opony oraz rowery nie należały do D. K., lecz stanowiły własność T. Ś. prowadzącego firmę (...), którego informował o ich zabraniu celem zabezpieczenia. W swych wyjaśnieniach złożonych przed sądem stanowczo zaprzeczył jakoby wiedział, że w magazynie znajdują się rzeczy D. K.. Przy tym jednak przyznał, że T. Ś. nie był mu winien pieniędzy, natomiast chciał mu zabrać opony, żeby to on dogadał się z D. K. i przekonał go do zwrotu długu. W swych wyjaśnieniach oskarżony powołał się na uprzednie złożenie przezeń zawiadomienia do Prokuratury w sprawie długu, jaki ma mieć D. K. wobec niego, którego odpis przedłożył do akt sprawy (zawiadomienie z dnia 1.02.2017r. – k. 118-123).

Jednocześnie oskarżony przyznał, że był świadomy funkcjonowania w magazynie kamer monitoringu, stąd w celu uniknięcia rozpoznania zasłonił twarz szalikiem oraz przełożył tablice rejestracyjne w pojeździe. Jak wskazał, zabrane opony oraz rowery przewiózł do garażu położonego w T. przy ulicy (...). Ponadto zastrzegł, że część zabranych opon stanowiła jego własność, a których wcześniej nie zwrócił mu D. K.. W swych wyjaśnieniach stwierdził również, że po zerwaniu z nim współpracy swoich rzeczy nie zabrał, ponieważ nie miał gdzie ich trzymać.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 49, 124-126, 130/

Oskarżony był karany sądownie.

/dane o karalności – k. 134-135 /

Sąd zważył, co następuje:

Dowody przeprowadzone w niniejszym postępowaniu pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie, że K. M. dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu. Na sprawstwo oskarżonego wskazują wiarygodne zeznania świadków D. K. oraz T. Ś., ponadto załączone do akt sprawy nagrania monitoringu. W ocenie sądu w świetle całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego oraz poczynionych w sposób stanowczy ustaleń należało odmówić wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, w zakresie, w jakim nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przedstawione wyżej, pokrętne wyjaśnienia K. M. stanowią zdaniem sądu wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Przeprowadzone w sprawie, a uznane za wiarygodne dowody, pozwoliły w sposób stanowczy przyjąć, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu występku.

Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym stwierdził (k.49), że z magazynu zabrał 30 opon różnych marek i dwa rowery, ponieważ, jak wyjaśnił, D. K. jest mu winny 15.000 zł, a te rzeczy miały być zabezpieczeniem długu. Dodał, że magazynie trzymał także swój komplet kół i opon. Natomiast na rozprawie K. M. stwierdził (k.125-126), że przedmiotowe opony i rowery były własnością T. Ś., najemcy magazynu, a on zabrał je po to, żeby to T. Ś. dogadał się z D. K. i żeby K. oddał mu pieniądze. Dalej stwierdził, że niektóre z tych opon, które zabrał, należały do niego, ale nie wiedział, jakiej marki i ile. Te wyjaśnienia oskarżonego są nielogiczne, sprzeczne ze sobą i dlatego całkowicie niewiarygodne.

D. K. konsekwentnie zeznawał, że skradziono mu 30 opon i 2 rowery, podał ich marki, cenę. Ogólnie oskarżony przyznaje, że zabrał te przedmioty, jednak z jego wyjaśnień zdaje się wynikać, że zabrał je w celu powetowania sobie strat z tytułu nieoddanego przez pokrzywdzonego długu. Stwierdzić jednak należy, że nawet gdyby taki dług istniał, to oskarżony nie miał prawa dokonywać zaboru rzeczy dłużnika, a powinien dążyć do odzyskania swoich należności w drodze prawnie dopuszczalnej. Oskarżony zdecydował się jednak odzyskać wierzytelność, dokonując kradzieży rzeczy na szkodę D. K., tj. w sposób sprzeczny z prawem, czego miał świadomość, skoro na miejsce kradzieży udał się pojazdem z podmienionymi tablicami rejestracyjnymi i twarzą ukrytą pod szalikiem. Z powyższych względów za nieistotną uznano okoliczność, czy oskarżonemu rzeczywiście przysługiwała jakakolwiek należność od D. K., nie miała ona żadnego znaczenia dla kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu.

Przesłuchany w sprawie pokrzywdzony D. K. (k. 2, 39, 61-62, 127-130, 143-144) opisał okoliczności ujawnienia kradzieży oraz skradzione z magazynu opony i rowery. Wymieniony przedłożył do sprawy stosowne nagrania monitoringu, na których rozpoznał osobę oskarżonego K. M.. Przyznał, że z uwagi na ich wcześniejszą współpracę

wymieniony posiadał klucz do magazynu. Jednocześnie w swych zeznaniach opisał okoliczności ich wcześniejszych powiązań oraz kategorycznie zaprzeczył rzekomemu niespłaconemu długowi. Nadmieniał, że, oprócz rowerów, odzyskał jedynie 23 z 30 skradzionych opon. Zaznaczył, że, co prawda w garażu przy ulicy (...) znajdowało się 30 sztuk opon, jednak 7 z nich nie stanowiło jego własności, nie odzyskał zatem 4 opon marki D. oraz 3 opon marki M..

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka D. K., a jego relacja co do okoliczności przedmiotowej kradzieży oraz skradzionych przez oskarżonego K. M. przedmiotów nie budziła wątpliwości. Powtórzyć jednak należy, że sąd w niniejszym postępowaniu nie badał kwestii istnienia wzajemnych zobowiązań między stronami i w tym zakresie ich relacje uznał za nieistotne. Jak to stwierdzono wyżej, okoliczność spornych rozliczeń pomiędzy nimi w żaden sposób nie wyłącza odpowiedzialności oskarżonego K. M. za kradzież rzeczy z magazynu.

Ponadto na sprawstwo oskarżonego wskazują zeznania świadka **T. Ś.** (k. 137-138). Przesłuchany jest znajomym oskarżonego K. M. oraz współpracownikiem D. K.. Przyznał, że magazyn stanowił jego własność, aczkolwiek opony oraz rowery przechowywał tam również D. K.. Słuchany zaznaczył, że K. M. wiedział, że w magazynie znajdują się rzeczy pokrzywdzonego. Po kradzieży oskarżony miał się z nim telefonicznie skontaktować, informując, że w nerwach zabrał z magazynu opony, jednak świadek nie przekazał tego D. K., ponieważ nie chciał się angażować w ich wzajemne sprawy. Przyznał, że D. K. z K. M. mieli jakieś rozliczenia, jednakże nie znał szczegółów. W rozmowie z nim D. K. miał stwierdzić, że już niczego nie jest K. M. winien. W ocenie sądu brak było podstaw do kwestionowania zeznań T. Ś.. Przesłuchany znał zarówno oskarżonego K. M. oraz pokrzywdzonego D. K., jednak nie angażował się w ich wzajemne sprawy. W świetle zeznań świadka nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, że oskarżony K. M. wiedział, kto jest właścicielem skradzionych rzeczy.

Czyniąc ustalenia faktyczne, sąd w istotnym zakresie oparł się o dowód z nagrania monitoringu, który potwierdza przebieg oraz okoliczności kradzieży (k. 53-55).

Reasumując – Sąd dokonał ustaleń faktycznych częściowo na podstawie wyjaśnień oskarżonego, w oparciu o zeznania słuchanych w sprawie świadków, przy czym istotne znaczenie miały także wskazane dokumenty. Przytoczone dowody są spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniają, tworząc jednolity obraz stanu faktycznego.

Na podstawie omówionego wyżej materiału dowodowego sąd uznał, że K. M. dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu. Jego wina i sprawstwo nie budzą wątpliwości.

Oskarżony jest osobą dojrzałą, w pełni poczytalną, doskonale zdawał sobie sprawę z bezprawności swojego zachowania, czego dowodzi fakt, że, obawiając się odpowiedzialności, w czasie popełnienia przestępstwa podjął zabiegi w celu ukrycia swojej tożsamości.

Uwzględniając całokształt poczynionych w sprawie ustaleń, sąd uznał, że K. M. swoim czynem zrealizował ustawowe znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk.

Przedmiotem ochrony przepisu art. 278 § 1 kk jest mienie. Na jego podstawie odpowiedzialność karną ponosi sprawca, który w celu przywłaszczenia zabiera cudzą rzecz ruchomą. Czynność sprawcą przestępstwa kradzieży stanowi zabór, który „polega na wyjęciu rzeczy spod władztwa właściciela lub posiadacza i przejęciu we własne władztwo sprawy” [M. K., (w:) Kodeks karny. Praktyczny Komentarz, red. M. M., W. 2010, s. 574]. Jest to przestępstwo kierunkowe, sprawca musi działać w zamiarze bezpośrednim przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. „Do istoty przywłaszczenia należy osiągnięcie celu w postaci uczynienia z cudzej rzeczy swojej własności przez jej zatrzymanie lub rozporządzenie nią” [Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6.05.2011r., sygn. akt II AKa 104/11]. W świetle poczynionych w sprawie ustaleń nie budziła jakichkolwiek wątpliwości okoliczność wypełnienia przez oskarżonego znamion kradzieży rzeczonych opon oraz rowerów.

Jednocześnie sąd zmodyfikował opis przypisanego oskarżonemu czynu wobec ustalenia w toku postępowania, że stanowiące przedmiot zaboru opony samochodowe należały do K. K. (1) – małżonki D. K., prowadzącej firmę (...), a rowery do D. K..

Przy czym wartość 2 rowerów to kwota 3.529 zł (rachunki k. 8 i 10) (pokrzywdzony wyjaśnił – k.146, że na kuponie gwarancyjnym wpisano nazwę jednego z rowerów – V., ale faktycznie był to rower Maxim, taki rower znaleziono w garażu oskarżonego w czasie przeszukania w dniu 2.03.2017r.– k.36, poz. 1) natomiast wartość 30 opon to kwota 14.640 zł (zeznania D. K. – k.39, informacje o cenach opon na k.15-20, 23-31), z czego nie odzyskano opon o wartości 3.144 zł. Zeznania D. K. co do wartości skradzionych opon uznano za wiarygodne. Uznano też, że wartość szkody poniesionej przez pokrzywdzonego na skutek kradzieży opon zakupionych w salonie w G., tamże założonych na koła samochodów, którymi pokrzywdzony jedynie przyjechał do T., a poza tym ich nie używał, powinna być taka, jak opon nowych. Ich zużycie w takiej sytuacji było nieznaczne, a pokrzywdzony, aby ponownie wejść posiadanie identycznych opon, musiałby je zakupić w salonie za taką samą cenę.

Uznając K. M. za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu, sąd skazał go na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd miał na uwadze, że przestępstwo z art. 278 § 1 kk zagrożenie jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. W oparciu o przepis art. 37a kk zamiast kary pozbawienia wolności orzeczono w stosunku do oskarżonego karę ograniczenia wolności. Wymierzoną karę należy zatem uznać za względną dla oskarżonego, rodzajowo łagodniejszą od przewidzianego ustawowego zagrożenia za przypisany K. M. czyn.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę dyrektywy zawarte w treści art. 53 kk.

Na korzyść oskarżonego uwzględniono umiarkowany rozmiar ujemnych następstw popełnionego przestępstwa, odzyskano znaczną część utraconego mienia. Na niekorzyść oskarżonego przemawia natomiast jego uprzednia karalność, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu (dane o karalności – k. 134-135). Przy wymiarze kary sąd zważył także na okoliczności popełnienia przestępstwa - oskarżony dokładnie przygotował się do kradzieży, jego czyn był zaplanowany, przemyślany.

Orzeczona kara winna stanowić dla oskarżonego realną dolegliwość. Wymiar nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne 30 godzin w stosunku miesięcznym uznać należy za odpowiedni, oskarżony nie pracuje, podejmuje się jedynie prac dorywczych, jest osobą w sile wieku i zdrową.

Sąd uznał, że wymierzona kara 6 miesięcy ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym jest współmierna i sprawiedliwa, będzie stanowiła dostateczną dolegliwość dla sprawcy. Nadto odpowiada stopniu jego zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. W ocenie sądu wysokość orzeczonej kary powinna spełnić swe cele zapobiegawcze względem sprawcy oraz będzie oddziaływać w ramach społecznej świadomości prawnej, przy tym jest wystarczająco wychowawcza i dotkliwa.

Na mocy art. 46 § 1 kk sąd zobowiązał oskarżonego K. M. do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. K. (1) kwoty 3.144 zł. W sprawie odzyskano skradzione przez oskarżonego mienie za wyjątkiem 4 opon marki D. o wartości 252 zł za sztukę (k. 16) oraz 3 opon marki M. o wartości 712 zł za sztukę (k. 15).

Na mocy art. 63 § 1 kk zaliczono oskarżonemu K. M. na poczet kary ograniczenia wolności okres zatrzymania w dniu 2 marca 2017r., w godz. 11:45 – 19:20, uznając karę za wykonaną w zakresie 2 dni.

Na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. K. od oskarżonego K. M. zasądzono kwotę 1.176 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru.

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów postępowania, sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 120 zł i obciążył go wydatkami w kwocie 110 zł.

Z/odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć oskarżonemu.

6.12.2017r.